

Sygn. akt V KO 88/18

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie zażalenia pokrzywdzonego **J. G.** na postanowienie z dnia 08 kwietnia 2018r., zatwierdzone przez prokuratora Prokuratury Rejonowej we W. w dniu 10 kwietnia 2018r., o umorzeniu dochodzenia w sprawie PR1 Ds.[...], po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 17 stycznia 2019 r., wniosku Sądu Rejonowego we W. zawartego w postanowieniu z dnia 27 listopada 2018 r., sygn. akt V Kp [...], o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości, na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosku

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 listopada 2018 r., sygn. akt V Kp [...], Sąd Rejonowy we W., na podstawie art. 37 k.p.k., wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu zażalenia pokrzywdzonego **J. G.** na postanowienie z dnia 08 kwietnia 2018r., zatwierdzone przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej we W. w dniu 10 kwietnia 2018r., o umorzeniu dochodzenia w sprawie, o sygn. akt PR1 Ds.[...], o przestępstwo z art. 281 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Uzasadniając wniosek wskazano, że przed Sądem Rejonowym we W. prowadzonych było wiele innych spraw, w których **J. G.** w pismach procesowych formułował zarzuty pod adresem sędziów tego Sądu, kwestionując prawidłowość podejmowanych przez nich czynności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k. nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Najwyższy, w utrwalonym orzecznictwie, wielokrotnie wskazywał, że przepis art. 37 k.p.k., jako wyjątkowy, nie podlega interpretacji rozszerzającej. Nadmierne jego wykorzystywanie może podważać zaufanie do niezależności sądów i niezawisłości sędziów. Dlatego odstąpienie od zasady rozpoznawania sprawy przez sąd właściwy miejscowo może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej, że pozostawienie sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości. Należy pamiętać, że odstąpienie od zasady właściwości miejscowej stanowi sytuację wyjątkową, limitowaną dobrem wymiaru sprawiedliwości. Dlatego wniosek o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu może być skuteczny tylko wtedy, gdy jego przesłanki faktyczne są rzeczywiście spełnione (por. postanowienie SN z dnia 6 czerwca 2018r., sygn. akt IV KO 41/18, LEX nr 2498080).

Na gruncie omawianej sprawy Sąd wnioskujący istnienia takich przesłanek nie wykazał. Zarzuty formułowane przez J. G., pod adresem sędziów miejscowo właściwego sądu, rozpoznających inne sprawy z jego udziałem – na które wskazuje ten Sąd – jako wynikające z jego subiektywnych ocen, nie stanowią przesłanki do przekazania sprawy w trybie art. 37 k.p.k. Oczywiście jest, że nie może prowadzić do takiego rozstrzygnięcia, powszechnie pojawiająca się sytuacja potrzeby rozpoznawania sprawy dotyczącej osoby zaangażowanej w sposób uciążliwy dla sądu w inne własne sprawy, choćby dlatego, że wówczas instytucja przewidziana w art. 37 k.p.k. stałaby się narzędziem do manipulowania nią dla własnych celów, nie mających nic wspólnego z dobrem wymiaru sprawiedliwości.

Istotnie, warunki dla orzekania muszą być takie, by choćby w opinii publicznej nie powstawały wątpliwości co do tego, że wydawane orzeczenia wolne są od jakichkolwiek poza procesowych wpływów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2001 r., IV KO 21/01, OSNKW 2001, z. 7-8, poz. 58). Jednak obawa przed przyszłą niekorzystną opinią społeczną w tej mierze, a tym bardziej opinią osoby zainteresowanej konkretnym rozstrzygnięciem, jedynie hipotetyczna, zatem niemająca żadnych realnych podstaw, nie powinna uzasadniać

uchylania się przez sąd od rozpoznania sprawy. Autorytet sądu buduje sprawne, bez zbędnej zwłoki, przeprowadzenie każdego postępowania i wydanie, na podstawie wnikliwej i bezstronnej oceny dowodów, sprawiedliwego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2009 r., III KO 81/09, OSNKW 2010, z. 2, poz. 20).

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.